

— Уմերիկայի Արևելյան
քեմք. որս ստեղծվել է
Խոհեման Հայրիկ կա-
րողիկոսի կողմից. 1898 թ., մինչեւ
որ իր կարեւոր դերն է կատարում
լայնաշարած Ամերիկայում ափօ-
ված մեր հայրենակիցներին միա-
վորելու. իրենց հոգեւոր-մշակութա-
յին ավանդությունները. մասնա-
վանդ իրենց ազգային ինքնությու-
նը չկորցնելու և ոտականելու
գործում. 1990 թ.-ից ի վեր. Զե՞ր քե-
մի հոգեւոր առաջնորդ ընտրվելուց
հետո. Դուք ոչ միայն շարունակե-
ցիք քեմք բարի ավանդությները.
այլև ուս արժանահիւատակ ձեռ-
նարկներով աշխատավորյան և
բարձրության մի նոր ունչ հաղոր-
դեակ նոր առօրինակե:

- Երավ. Ամերիկայի Արևելյան
թիվը տուով դեմք է տռնե իր հիմ-
նայրության 100-ամյակը. Անիկա
իր գոյրքայն ընթացքին անզնահա-

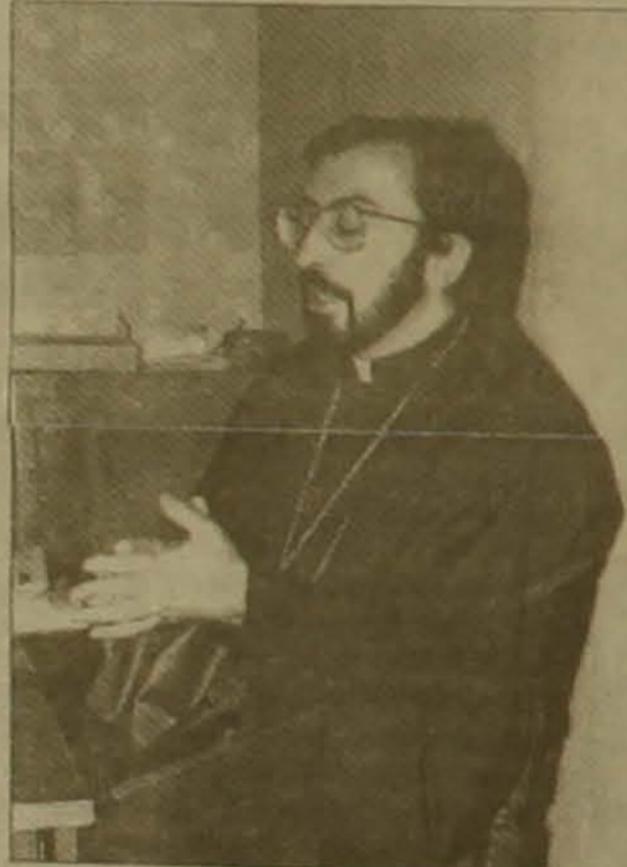
ալ և զիտակից անձեր որն Գե-
րգ Հովհաննյանի զլսավորու-
յամբ, Խովհովի քերիմք. և կատա-
ղան այս սբանչելի գործերը:

դեռի Մ. Նահանգներ Խնչողիսի
միջոցառումներ են կատարվու
նանց համախմբելու և կամ ա
զակըցելու ուղղությամբ:

Խոսժակ Մթ. Պարսամյան. Ամեն մի
հայ առավելություն ունի կատարելիք

Ա. Նահանգների Արեւելյան թեմի առաջնորդ Խաժակ արք. Պարսամյանն իր հոգեւոր ծառայության 25 տարիների մեջ մասը նվիրել է այդ թեմի հայ հավատացյալների

ազգային-հոգեւոր ծառայության գործիք։ Կերցին սարիներին թեմում կատարված աշխատանքների մասին է հարցագրույցը սրբազնի հետ։

հետեւարաց տարբեր մտածելածն
հոգիքանություն եւ երթան նու
նիսկ տարբեր սովորություններ ո
նին: Մեր աշխատանքն է այս առողջ
զանազանության մեջ
միասնականություն հաստատել
Եզ այդ միասնականությունն
մենք կրնանք հաստատել Ս. Եկեղ
դեցիոն հավատով. հայրենիք
համուշը եղած ջերմ սիրով ե
նաև մեր մշակույթով ու մեր լե
զուով: Այս առաջելությամբ մենք
սկսած ենք տարբեր եղանակով
մեջ նոր համայնքներ, նոր ծովածե
ստեղծել: Այս վեցին տարիներու
յոր-որ նոր համայնքներ հա
ստված են:

Այս բոլոր ձեռնարկները
կփորձենք ամրողացնել յուրա-
քանչյուր տարվա ընթացին նո-
րանայի մը Վրա կենտրոնակա-
լով: Այսպէս, մենք ունեցան
ընտանիքի տարի որով ցանկա-
յանք ընտանիքի կարենուրոյնը
այ կյանքին ներս տեսնել: Այդ կա-
ղակցուրյանը ծրագիրներ, հրատա-
պակուրյուններ կարողացանք կազ-
մակերդի մեր զաղուրներու մեջ
ուկու տարի առաջ հայտարարած
էին Ս. Գրի տարի: Այդ առիրու
Ս. Գրի հրատարակեցինք, մեր ե-
լենեզիներուն մեջ և գուամին սկզ-

Ես, հետիաբար, կխորհիմ, որ այս
անցնող տարիները, ինչոյն հայրե-
նիքի կյանքին ներս, թեմի կյանքն
ներս են, վերապարզոնքի տարիներ-
էին. Եւ կաղործն ու կիսայմ, որ
այս մընլուրը, զգացումները կտա-
րունակվին, այդ զգացումները գործ-
նականի խթանածին:

Հայոց վարեց
ասման զարմանը

Ինչից են ազատագրվում և ինչի հպատակ

«Ժամանակն իր շավղից դուրս է եկել» համլետյան խոսքերը դարձել են ավարտվող դարի. նրանում Տիրող մարդկային փոխհարաբերությունների վերաբերավորման խորհրդանիւց. Բարոյական այս շփոթի ու միաձայնության ժամանակներում երբ խզվում են սերունդներին կամքջող կառերը. մտարերում եմ Պողոս Առաքյալի խոսքերն ուղղված իր աշակերտ Տիմորեոսին. «Գիտի՞ր, թե Վերջին օրերը չար ժամանակներ ողիսի գան. վասնզի մարդիկ ողիսի ըլլան.. ավելի հետասեր. իան թե աստվածասեր, որոնք աստվածադաշտության կերպարանիր ունին. բայց անոր գորութիւնո ուրախած են»:

Դամարկելով նախորդ սերնդի ողջ կենսափորձից, հախուսն մերժելով նրա արժեներն ու իդեալները, աննկատելիորեն հեռանում են հայի ժեղարտիմիկ նկարագրից, բրացնող անտարբերությամբ անցրդեմպում մեր դամական հիշողությունից: Անդանալի այդ հոգեւոր կորուսը փորձում են լրացնել զանազան արհեստական գրգիռներով, կենսական էներգիայի աննդատակ հորդումներով: Հասերդ դրանում ոչ մի տարօրինակ քան չեն տեսնում: Երիտասարդությունը ծգտում է վճռականորեն ծերազարկել ծնողական «կաղանթներից» ու մանկամտացնող մանր խնամառությունից, ծեր բերել տնտեսական իննուրույնություն, կյանի փորորկահուզ ծովում նավակելու ազատություն: Օրավուրածում է խորացածությունը ծնողների ու զավակների միջև, անհաղորդելիությունն ու եսական մյուս ախսերը դառնում են մարդկային փոխհարաբերությունների միակ քովանդակությունն ու հմասց: Լրջութեան վասնգում է հայ ծնողի արժանավայել գոյության բարոյական հիմն ու հեռանկարը: Ներնաւանեկան օսավածությունը հորինուր իմասցը: Դրա մեծագույն աղացույցն են Մեծ Եղեռն վերաբրոդների հոււերը: Իրենց անմոռանալի ծնողների, բոյերի ու եղբայրների հիւատակը հավերժացնելու, սերունդների կատը դահոյանելու ծգտումը սիդու է ստեղծել ընտանիք, ունենալ զավակներ, դրանով փրկվել անխուսափելի թվացող խելազարությունից ու իննասղանությունից: Խակ այսօ՞ր՝ հետօւթյամբ հրաժարվում են մեր դամական հիշողությունից ու ընտանեկան արժեներից, զատ-զատ կամ ծեռ-ծեռի սված գնում են դեռի բարյական անասնացում... Ամենուր գրնում է բարերի գոտիկությունը՝ ծնողուացության իր արտանետվածներով: Այսօր այնան չեն դատուհավում նյութական անհաղթահարելի գրկաններից, որին մարդկային, հասկառեն, ընտանեկան հոգածության ծայր դականից: Մեր հոգիներում բուն է դրեւ միայնությունը՝ անհերերության միախառն զգացումով, որն ավելի անտանելի է, քան ֆիզիկական միայնությունը: Էլ ավելի է սրվել ընտանեկան բերարծելությունը, լվածությունն ու մոռավառածությունները:

բյան դատաստեղը ոմանի փնտրում են իրենց եւ ուրիշների երեխաների միջեւ անանցնելի դատանե ստեղծելու ուղիներում։ Ուրիշներից դատանեվելու ցանկացած փորձ դատադարձված է անհաջողության, Խանի որ բոլոր «ուրիշ» երեխաները միշտ էլ ինչ-որ ծնողի սիրասուն զավակներն են։ Դնարակոր չէ դադարանել սեփական «փորիկ» աշխարհը այլ հայ ընտանիւներից օսարվելու, առավել եւս իրենց եւ ուրիշ երեխաների միջեւ ինչ-որ դասախավային դատանեներ կառուցելու գնուվ։ Դնարականարկան է եռամասուր- բյուս ու սոռացվածությունը։

Առհասարակ, մարդիկ, ում վսահում ու սիրում ենք, մեզ համար անօնահատելի արժեք են։ Սակայն այսօր դրանց թիվն աղետաբեր նվազել է, խիստ նեղացել է միջմարդկային մետմիկ հարաբերությունների «սոցիալական տարածը»։ Դա են հաստառում մեր հարցումների արդյունները։ Պատասխանողների գրեթե կեսը կամա թե ակամա նեղացել է իր կենսագույն հարաբերությունների դաշտը։ Դրան նոյաստել է նաև առօրյա կյանքի հոռի խղաթականացումը։

Դիտակումներից դաշտվել է, որ ասցիալական ցըաղատի նկատմամբ վստահությունը հետությամբ կորցնում էն մինչեւ 30 Տ. Երիտասարդներն ու 60-նե անց մարդիկ, որոնք, սովորաբար, չունեն բարձր սոցիալական ստատուս: Երիտասարդներից շատերի մեջ այդ կորուսն ուղեկցվել է ներին լարացածության ու ազրեսիայի աճով: Չարացածությունը նրանց ներինաղես համախմբել է, իսկ ատելությունը՝ բազմադաշտել հակահասարակական եռանդն ու ավյունը: Գերիշխող էն դարձել սեփական գերադասության ու ծմարտացիության դարգունակ զգացողությունները: Ուժը սկսել է գործադրվել «ոչ այնտեղ, որտեղ դա դեմք է», իսկ ատելությունը՝ «ոչ նրանց նկատմամբ, ովքեր դրան արժանի են»: Սեփական ծմարտացիությունը համախմբում է «ոչ նրանց հետ, ում հետ դեմք է»:

Նորահարուս դուրսդուկների ողջ
կենսառծը՝ իրենց նյութական հնարա-
վորությունների հրատարակավ ցու-
ցադրումներով, լրջորեն սղանում է
հայ ընտանիքի գեղատոհմիկ նկարագ-
րին, գործարարության ազատական
բարօպանական առողջության առաջարկությունը:

բարոյականության մեջակցային ոգուն: «Կյանքը,-բարբառում է Վայենարար ծեռներեցը,-իսկական ջունգլի է, որտեղ կամ դու ես ուտում, կամ են են ուտում: Իսկ հաղբողը միշտ էլ ոչնչացնում է բույլին»: Կենսահաջողակության այս փիլիսոփայությամբ ողջ հասարակությունը բաժանվում է «հաղթողների», «դարտվողների» եւ «շարժային, իրենից որեւէ արժել չներկայացնող անդեմ մարդկանց»: «Դարձողը» ըջաղատված է հասարակական ուսադրությամբ ու դատվով, իսկ «դարտվողը»՝ անտարելությամբ, բարոյադես ոչնչացնող «Երրողամտությամբ» եւ «Մեծահոգի» արհամարհանով: Դարձողակ լինելը՝ աններելի ծնողական արած է դիմում բազմարիվ երեխաների կողմից: Դախախեղանից շատերի մեջ դա առաջացնում է մեղմի անտանելի զգացողություն, որը դատճառ է դասնում տեսական դեղորաշիայի, իհվանդությունների, եւ, նույնիսկ, անժամանակ մահման:

Հօհտեմ, արդյուն, կկարողանա՞ն հաղթահարել կյանքը՝ առանց հեռանկարի, հույսի ու նվիրվածության, կկարողանա՞ն ընտանեկան սիրո, մարդկային հավատարմության շահերց վեր դասել սեփական սնամիառությունից, մյուս եսական ախտերի ժամանակավոր «օգուտներից»: Դետարիիր է նկատել, որ իմ դիմարկումներով, այս տարիներին ամեն մի հինգերորդ երիտասարդ բաղամականության դատճառով կորցրել է իր իին ընկերոջը: Սովորական են դարձել «այլեւս ինձ ընկերչեց» կամ ավելի մեղմ «չենի նեղացել իրարից, սակայն հարաբերությունները սառել են» արտահայտությունները: Իրավացի են բոլոր նրանք, ովքեր գտնում են, որ «չարժե կորցնել իին ընկերությունը բաղամականության դատճառով» կամ «եթե հարաբերություններն անզամ խզման եղին են, չարժե միանգամից կտրել տարիների բարեկամության թելը»:

«Ես ե ուներ Կրի խորհուրդը. «Եր յանցանցները ծածկողը յաջողութիւն չի գտներ, բայց զանոնի խոստվանողը եւ մէկո՞ի ծգողը ողորմութիւն կը գտնէ»:

